

състезанията, а камо ли да излѣзешъ *първъ*, вторъ или трети олимпийски победителъ.

Въ повечето видове състезания се налага и поради участието на многобройни състезатели (отъ 20—100 души отъ 10—30 народа) да се произведатъ редъ борби въ отдѣлни групи, следъ което едва се излжчватъ „финалиститѣ“, т. е. 6 до 8 най-добри атлети отъ този родъ, които въ крайната борба си оспорватъ първенството.

Така е и при едно отъ най-интереснитѣ състезания отъ леката атлетика, царицата на спорта, ядката на олимпиядата: установяване на най-бързия бѣгачъ чрезъ *пробѣгане на 100 метра*. Отъ десетина групи по шесть души се опредѣлиха въ двудневни изпитания първитѣ двама или трима отъ всѣка група, които се слѣха въ нови групи; отъ тѣзи се взеха пакъ първитѣ и т. н., докато се отдѣлиха шестимата най-добри.

Този пжтъ на крайната борба на 100 м. участвуватъ двама негри, представящи Северо-американскитѣ Съединени Щати и четирма бѣли. Още въ предварителнитѣ състезания изпъкна съ добритѣ резултати, съ чудесно развитото си тѣло, стройнитѣ нозе и красивото и леко бѣгане негрътъ *Оуенсъ*, студентъ въ американския университетъ. Неговото бѣгане оставаше у зрителитѣ впечатление, че бѣгачътъ съвсемъ не дава последнитѣ си сили, а сякашъ бѣга за упражнение. Въ тази лекота именно се крие тайната на сигурнитѣ му успѣхи. Оуенсъ бѣше спечелилъ още отъ предния день симпатиитѣ на публиката, която очакваше съ право, че той ще победи. И наистина, при изстрела шестимата се понесоха като стрели, сякашъ съ напълно равни сили. Но негрътъ имаше още отначало едно малко предимство, което дори увеличи на единъ метъръ, когато стигна до бѣлата лента. Той победи съвсемъ явно за публиката, ако и часовницитѣ да показаха разлика само отъ една десета секунда между него и втория, сжщо негръ. Сжщо толкова бѣше разликата между този и